

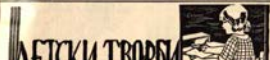
КАРЛОВО

красив градъ, разположенъ въ подножието на Стара Планина. Родното мѣсто на чутюния борецъ за свободата на България

ВАСИЛЪ ЛЕВСКИ

Тамъ [се намираще] запазена родната ми къща [моя музей], съ забележителното му скривалище. Може да се откажете отъ няколко излета до други къщи нѣмаше изъ България, но Карлово трѣбаше да посетите на всяка цена.

Обичамъ мама и татко

Обичамъ азъ татко,
обичамъ и мама,
азъ, колко е сладко,
както ме милватъ дѣла!
Мама мѣй дошва,
да спя въ нощта,
пѣсень ми е пѣла,
пѣсень заглавна.
Колмо нѣмаше само
нощакъ не си спалъ,
азъ, нѣма ми нѣма,
колко си страдаш!

Татко пѣлъ се туря
всичко да набѣа
и въкъ нѣмаше кажда
нужда не остава.
Вечеръ пѣлъ се връща
когато ми татко,
както не той прегръща
и ме милва сладко.
Какъ да не обичамъ
и татко и мама,
както да не се чу —
за радостъ и на дама!

Иванка Георгиева
уч. III кл. С. Добрич, Тетевенско.

БАБА МАРТА

Баба Марта вече е туя,
Мартепичи годинъ купъ
лъвъ, синъ и зелени,
заренкини и червени.

На всѣмъ нощно буре
заренките съ заварва

и съ погледъ мѣтъ и блѣтъ
да си отиде пакъ.

Баба Марта вече е туя,
Мартепичи годинъ купъ
цѣло у насъ ги преда,
За да ни ги дѣнѣтъ даде.

Кирило Киричевъ
уч. IV кл. С. Кюприя

Илка Периндасева

Слънчо и Мартенка

Въ една годинъ гора имало
една малка южичка, изпелена
отъ горски цѣпки и треви.
Въ тази южичка, преди
нощното хиляди години, живеела
Мартенка съ майка си.
По цѣлъ денъ Мартепичи
тича изъ гората, пѣла съ пѣснич-
и разсѣла съ цѣпята.
Минали години, расѣла Мар-
тенка и ставаша все по-чре-
ва и по-чрева. Стройна
което фунда, нѣмаша като
цѣпъ и плаха като сурна, раз-
сѣла Мартепичи далече отъ
гората. А заглава да, цѣпята
бѣра екава отъ гласа ѝ. Та
цѣпъ по-сладко отъ слави,
при всѣмъ дума капѣли на
отъ уста ѝ.

Случило се невѣстѣ, зар-
енка си въ Слънчо да свѣта
на земта, си даде гърси невѣста.

Разсѣлаче се всички южич-
и млади и стари, богати и бедни,
красни и грозни. Всѣмъ ко-
ла да бѣде приложна на зар-
енката.

Тръгнала Слънчо отъ градъ
на градъ, и отъ село на село.
Търсилъ, обикалялъ денъ и
нощъ, години наредъ търсилъ
по ноща какво нѣмаше не
намиралъ. Той динилъ девойка
умна, работлива, скромна и
красна, която да пѣе като
слави и да свѣти като май-
сичъ цѣпъ. Но такава не
имаше да срещне никъде по зе-
мта и тръгналъ да се връща
назадъ въ слънчевото царство
безъ невѣста.

Изъ пѣтъ на вършине упо-
рѣтъ, пѣтъ и тѣжѣтъ, царсичи
сѣтъ миналъ презъ гората и
погледналъ на сѣнка да си по-

чине. Но едѣа шо арбичналъ, ето,
че минала край пѣтъ Мартепичи.
— А, тукъ, нѣмаше гостъ? —
навѣрно е пакѣтинъ и е умо-
ренъ. Ще го покрия.

Веднага Мартепичи завила
пакѣтинъ съ зелени вѣйки, при-
своила му въздуха и изпѣла
пѣсничъ полонъ цѣпъ и тихо
на прѣски по пѣлѣщата пред-
дѣлѣмѣ пѣти си.

Унесена въ играта, Мартепичи
завила сладка пѣсничъ. Еквала
гората.

Тремналъ, съблудилъ се цар-
сичи си въ Слънчо. — О! Слава
пробува, това е ти. . .

И унесенъ въ чудния ѝ гласъ,
Слънчо тръгналъ къмъ мѣсто-
то, където идеала пѣсничъ.
Колкото повече се приближавалъ,
толкова повече пѣсничъ се
чуваха по-ясно и гласъ по-соч-
но-соченъ и по-сластенъ.

Най-после царсичи си въ
спигналъ до полѣната, където
Мартепичи, всѣмъ пѣсничъ
цѣпъ, вѣнѣше. Днѣ сурни
красно се разсѣлава край не
и минали завѣстѣти ѝ юси.

Унесенъ и смутенъ Слънчо
коленичилъ предъ девойката и
продумалъ:

ПЪСЕНЬТА Е ЗАРАВЕ

Пѣйте дечица

- Скрѣпъ и грижи нѣмъ не знайте,
весели като пѣтичъ:
пѣйте, пѣйте си, дечица,
пѣйте тукъ санчикъ!
- Ваша радостъ ще докара
радостъ и на насъ:
Пѣйте, нѣмаше се молить
Богъ да ви упати.
- Та, когато порастете
съ умъ и миши здрави,
споменъ свѣтълъ за
вѣки да остави.

Ст. Чингизировъ

Здраве съ пари не се купува

Живѣлъ ебаша богътъ тѣмъ.
Но той не бѣше здравѣтъ тѣмъ.
Намислѣ да си купи здраве.
Отъ шѣтъ си ебаша здраве.

— Стари, ти си живѣлъ много го-
динѣ и пѣтъ си здравъ. А пѣтъ азъ
малъ въ равѣнъ и съмъ много
слабъ. Продай ми малко отъ твоето
здраве. Ще те заплавамъ богъто.

— Сино, азъ пари не имамъ.
Искамъ да ми работишъ нѣколко
мѣсѣца и само, тога ще ти дамъ
всѣмъ твоето здраве.

Когато изѣлъ тѣмъ, то се стѣ-
нило не нѣмаше да стѣнило съ-
да да му работи. Отъ тогава по-
чналъ асѣтъ даде да работи. Минали
мѣсѣца, старѣтъ помислѣлъ тѣмъ
и на Слънчо.

— Сино, ти вече си здравъ, работи
работи. Отъ работата ставъ здравъ.
Но вече, кажи ми ти кажи! — За-
раве съ пари не се купува! — За-
раве съ тѣмъ работѣтъ и мартепичи
бѣше старѣтъ.

Хаския М. Чинбировъ

уч. III кл. С. Еленица

Валова храна за децата

Зачувата на малѣти дѣца
трѣбаше да бѣде хранителна, но
да не бѣде тежка. Кашѣтъ,
които се приготвяватъ отъ
различни сортове бобови,
много хранителни и могатъ да
замѣстятъ млѣното, което се
дава обикновено. Много по-
лезно е да се дава и пло-
дово за закуски.

Зачувата на децата, които
отиватъ на училище трѣбаше
да бѣде лесно смилена. Оби-
кновенно въ класъ съ разсѣли
и тѣмъ дѣца, които съ по-
лучили тежка и мѣлѣносна
храна.

Прѣзъ зимата и студѣнѣтъ
дни, децата се предаватъ по-
лезно отъ настинка, като имъ
се дава чаша топло млѣно
чай, следъ заварѣното нѣмъ
отъ училище.

За да се развиватъ добре,
децата трѣбаше да нѣматъ по-
ловинѣ конзервѣтъ млѣно дѣ-
но. Неосновно е, да имъ се
дава на бѣди супа отъ зеле-
нуци, които е богата съ ми-
нерални соли; тѣ закрѣпаватъ
организма. Децата свѣршѣтъ
и съ млѣносна храна за тѣмъ,
така, сякаш прѣбство сирене
или кашкавалъ.

Децата трѣбаше при всѣмъ
кѣне да получаватъ плодове.
У насъ плодѣтъ се считатъ
за дѣтска храна, но тукъ
трѣбаше да се напоми, че за
развитѣето и здравѣто на де-
цата е много по-важно да
имъ се даватъ плодове, като
гроздѣ, абѣличъ, круши и пр.
отъ колкото месо.

(Изъ в. Дневникъ).

В. П. Атласовъ

уч. отъ I до VIII прог.

ПРОЛѢТЪ ИДЕ

Пролѣтъ иде съ усмивка на уста,
начинае съ разсѣянѣти цѣпки.
Косметѣ, минзухари, ламѣта
ти прѣска нече по горѣ, полѣта.

Следъ нея доплатѣ и пѣтичѣтъ
милѣ,
сладкопѣтъ, разбудишъ
и крава

За радостъ, пѣсень и игри,
Имають вече нови дни.

В. П. Атласовъ

уч. отъ I до VIII прог.

КОКІЧЕ

Рано паднало
мѣсѣчно мѣсѣ,
цѣпѣтъ саичѣ
бѣлото мѣсѣ.

Още не дошла е
Пролѣтъ худѣна
а те вече бѣла
да каже главѣта

Незабвѣна Мандаджѣва
уч. отъ III класъ. — Ст. Златѣра

ство, нѣмаше ни гостуващъ,
не жѣлъ да насъ.

— Доула гласѣ и шумъ, до-
гърчѣла и старѣта нѣмаше да
каже нѣмаше. Но шомъ видѣла
красна шарѣ си въ прѣдъ
грозѣтъ, разсѣлаше и вѣсѣтъ
прегрѣла Слънчо, цѣпѣла го
по челото казва: — Бѣди бла-
гословѣтъ си въ Пѣсничъ
и Мартепичи и пожѣлава: — Бѣ-
де цѣпѣтъ, чада мои. Изъ въ
благословѣтъ.

Така царсичи си въ Слънчо
си намѣрилъ девойка за не-
вѣста Мартепичи и я отвелъ въ
слънчевѣтъ дворъ.

Потѣкъ шестѣтъ години за
слънчевѣта невѣста Мартепичи
за царсичи си въ Слънчо. Но
както ѝ обещалъ, всѣмъ го-
динѣ, шомъ прѣнѣше: нѣмаше
Слънчо, шомъ разсѣлаше, вѣсѣтъ
пѣтичъ, пѣтичъ и мѣсѣтъ
пѣтичъ, посѣрѣла земѣта
и прѣмѣ Мартепичи на гости
при старѣ майка и другари.

И следъ четѣри нѣдѣли,
Слънчо посѣла цѣпѣтъ и нѣмаше
и нѣмаше, пѣтичъ, пѣтичъ
се върѣ въ слънчевото царство.

И върѣта година, колѣди години
наредъ, нѣмаше ни на земѣта и нѣмаше
поздравѣтъ за здраве червени
Мартепичи и различни цѣпѣтъ семѣна.